

הרב עידו רהב הגיע לשכונות 'נאות אפקה' ו'צהלה' בצפון תל אביב רק לפני ארבע שנים, וכבר חולל בה גדולות ונצורות. הוא עומד היום בראש בית חב"ד בשכונות היוקרה האלה, ופועל בקרב תושבי השכונות בכל עניין יהודי • בפשטות, בחן נעים ובעקשנות טיפוסית הוא מצליח להגיע גם לתושבים שיהדות רחוקה מהם ואילך • על פעילותו זו ועל שורה של ניסים ותשובות מפליאות מהרבי מה"מ להם זכה, מספר נתן אברהם, שעשה במקום שעות, ימים ושבועות מלאים

פעם שומר.

מאת: נתן אברהם

אנשי עסקים מרותקים לשיעור תורה

היום שלית.

התוועדות במקומות לא שגרתיים

בדרך כלל יוצא לי לכתוב על בתי חבי"ד שונים אצלם אני מבקר לצורך הכנת הכתבה. ההתרשמות היא תמיד מעניינת וחוויתית. את סיפור השליחות הפעם, אני כותב – כך התחושה האישית – כחלק מהצוות הפועל בבית חבי"ד בשכונות נאות אפקה וצהלה, שכונות יוקרה בצפון תל-אביב בהנהלתו של השליח הרב **עידו רהב**. דווקא בשל הקרבה האישית שלי למקום, אפתח בסיפור מרגש לו הייתי עד ושותף.

היה זה בימיה הראשונים של הפעילות החבי"דית בשכונה. שעת צהריים. בית חבי"ד פעל במבנה רעוע שנידב אחד המקורבים. עסקתי עם אחד הבחורים בלימוד הלכות 'בשר וחלב' כחלק ממסגרת השליחות, כשלפתע נכנס למקום יהודי מבוגר שביקש שנסיע לו להניח תפילין. הוא הפשיל את שרוולו וניכר עליו כי הוא מתרגש. הוא ביקש לכוון לבדו את רצועות התפילין, מלמל את נוסח ה'יקריאת שמע', ובקלות אפשר היה לראות כי סערה גדולה מתחוללת בנפשו.

פרץ הבכי לא הפתיע אותנו, אם כי ריגש. בבכי תמרורים שכזה מעולם לא נפגשתי. היה זה בכי עמוק ומטלטל. ניסיתי להגיש לו מים ולהרגיעו, אולם הוא סירב ואמר: "אל תרגיעו אותי, אני פושע גמור, במה אני שונה מהגויים?!" כשחלץ את התפילין לאחר דקות ארוכות, התיישב עמנו ופתח: "ראו אינגעלאך, אני ניצול שואה. בהיותי ילד התגלגלתי ממחנה ריכוז אחד למשנהו", אמר והצביע על המספר שהגרמנים ימ"ש קעקעו על זרועו, "בילדותי בפולניה חונכתי כמותכם על ברכי החסידות. כשהסתיימה השואה ממנה ניצלתי בניסים גלויים עברתי להתגורר בקישנוב ולפני עשרים שנה עליתי לארץ.

"שרדתי את מאורעות השואה, הייתי אוד מוצל מאש, כל משפחתי נספתה במשרפות 'טרבלינקה', ובעקבות זאת ניתקתי בזעם את הקשר שלי עם היהדות. לא רציתי לשמוע מאומה על יהדותי. כשהייתי רואה יהודי דתי ברחוב, מיד עברתי למדרכה המקבילה. אפילו מזוזה לא הייתה בביתי. אך יחד עם זאת, בתוכי פנימה חוויתי נקיפות מצפון, ואלה גברו בכל פעם שהגיעו מועדי ישראל.

"כעת עברתי ברחוב, ומולי פגשתי את מנהל בית חבי"ד. לא הספקתי לעבור למדרכה המקבילה, כשהוא הגיע אלי בחיך שלוו ונעים, אותו חיך של מנצחים גאה, שהזכיר לי את הוריי ובני משפחתי כשהלכו

"משיח יכול לפגוע בפעילות? אני מזמין את אותם שלוחים, אם אכן קיימים כאלה, להתארח אצלי בשבת ולראות באיזה התלהבות רוקדים המקורבים "יחי אדוננו" בערב שבת... מדובר באנשים, שברובם אנשי עסקים רציונאליים שלא ממהרים להאמין בדברים שהם לא רואים.

הרב רהב למעשה נולד בשכונה, גדל בה כילד תל אביבי לכל דבר. לפני ארבע שנים הוא שב לשכונה. עד אז עבד כשוטר במשטרת ישראל, שם לצד היותו שוטר מן המניין, פעל בשליחות בקרב חבריו השוטרים. בשלב מסוים החליף את מדיו והפך לשליח מן המניין בשכונת ילדותו. כיום יש לו מטרה להכין את השכונות הללו לקבלת פני משיח.

הימים הראשונים לא היו קלים. אנשים לא אהבו את החרדי שמסתובב להם

בגו זקוף אל המשרפות. לא יכולתי להתנגד לבקשתו להניח תפילין, ולאחר נתק ארוך של יותר משישים שנה, הנחתי תפילין..."

דמעות זלגו מעיניו כשתיאר כיצד כילד עמד והביט באביו כורך על ידו את רצועות התפילין, בציפייה קצרת-רוח ליום בו יגדל ויוכל אף הוא להניח תפילין.

דממה השתררה כשסיים את סיפורו. לאחר דקות ארוכות, משנרגע מעט, ביקש לדעת היכן יוכל לרכוש תפילין, נישק את הפרוכת בחוס, נשק גם לנו ונעלם... מאז לא ראינו אותו.

חזר לשכונה בה גדל

סיפורים מרגשים דומים מתגלגלים לא מעט בבית חבי"ד הפועל בשכונות היוקרה 'נאות אפקה' ו'צהלה'. השליח הרב עידו רהב כבר לא מתפעל. לדידו כבר הובטחנו שדורנו הוא דור הגאולה, ועל כן מובן לו מהיכן מגיעה ההארה האלוקית הזאת גם על נשמות שכביכול היה ניתן לחשוב כי הן כבויות. "התורה כבר הבטיחה שאף יהודי לא יישאר בגלות", הוא אומר.

רק מי שנולד וגדל בשכונות 'נאות אפקה' ו'צהלה' בתל אביב יבין עד כמה היה תלוש מהמציאות כי יום אחד יקום במקום בית חבי"ד פעיל. על 'מכון סמיכה' לרבנות גם חולמי החלומות לא הגיעו... אולם הרב עידו רהב שהגיע לשכונה, ידע לחלום חלומות וגם להגשים אותם.

שמחה של מצווה

כל אירוע מנוצל להשפעה חיובית

בשכונה. אם בתחילה היה צועד בשבתות עם ילדיו מרחק רב בכדי להתפלל במניין חב"ד, והיה נתקל בתגובות לא-אוהדות כמו 'מאיפה הגעתם לפה שחורים?' הרי שכיום אין כמעט תושב שלא מכירו ברמה האישית. אופי המקום אינו מאפשר פעילויות גדולות והמוניות (מלבד ראש השנה ויום הכיפורים, שאז מאות תושבים נוטלים חלק בתפילות היום במאהל מיוחד שמקים השליח במרכז השכונה). לחפש ילדים בכדי לומר איתם את 12 הפסוקים בשבת, זו משימה בלתי אפשרית בעליל. בניגוד לשכונות הדרום של תל-אביב הרי שילדי צהלה ונאות אפקה יושבים מול משחקי המחשב או מבלים בחוגים ובמועדונים סגורים.

את המבוגרים תופס בעיקר הקשר החם והלבבי שרי עידו שומר עמם. הם מתייעצים איתו לא רק על נושאים ביהדות, אלא גם בעסקיהם ובענייניהם הפרטיים. על פי האמרה החסידית הידועה "חסיד יוצר סביבה", חלפו רק ארבע שנים, וסביב השליח נוצרה קהילה חמה ואוהבת. יהודים שלא הייתה להם כל סיבה מיוחדת להתחבר למקורות, פגשו, כל אחד בעיתו שלו, את השליח וכיום הם משתתפים בתפילות שמתקיימות מדי יום בבית הכנסת הזמני במרתף בית משפחת רהב.

מקורבים אחרים שעדיין לא 'בשלים', יסתפקו בהשתתפות בהתוועדויות או בסעודות השבת ויחוו חוויה יהודית חסידית אמיתית. "רק מי שהתגורר פה יכול להבין את המהפכה שהרבי חולל בשכונה", אומר לי השליח בצניעות. "עשרות משפחות קיבלו על עצמן לשמור טהרת המשפחה, רבים אחרים קיבלו על עצמם להניח תפילין מדי יום, אחרים מקפידים על חת"ת; ובכלל, כל מתפללי המניין מתעטפים בטליתות חב"ד כשלא מעטים מהם מגלים בקיאות שלא תבייש חסיד מבטן ומלידה, אם זה בתאריכי ימי החסידים או בניגוני חב"ד".

כמי ששהה במקום רבות, אם היו מבקשים ממני להסביר את הצלחתו של הרב רהב בפעילותו, הרי שמלבד כוחות המשלח – יש קסם בעקשנותו של הרב רהב. כך זה עם המניין היומי: לפני שנתנים, כשהחלו להתקיים תפילות באופן סדיר, לא תמיד היה מניין, ורי עידו היה יוצא לעיתים לתור אחר יהודי למניין. זה היה יכול להיות ספורטאי באמצע ריצת הבוקר שלו, או יהודי מבוגר שיוצא להליכה עם כלבו. היום לעיתים יש כבר שני מניינים ויותר. "רוב המתפללים הם כאלה שהפעם הראשונה

אנשים לא אהבו את החרדי שמסתובב להם בשכונה. אם בתחילה היה צועד בשבתות עם ילדיו מרחק רב בכדי להתפלל במניין חב"ד, והיה נתקל בתגובות לא-אוהדות כמו 'מאיפה הגעתם לפה שחורים?' הרי שכיום אין כמעט תושב שלא מכירו ברמה האישית.

שלהם הייתה כשחבנו אותם מהרחוב", הוא אומר. "זו הייתה דרך טובה לקשר עוד יהודי, לעצור אותו באמצע החיים ולתת לו הבזק של יהדות".

מסתבר שגם כיום, כשיש מניין ברווח, הרב רהב לא יוותר על מנהגו לצאת ולחפש מתפללים נוספים... היו ימים שבכל יום הצטרף 'קרקפתא' חדש...

ימים של התחלה

את השליחות שלו בשכונה החל הרב רהב בהדרגה. "הייתי אחד התלמידים הראשונים בישיבה בירמת אביב. מהר מאוד מצאתי את עצמי – מעבר להיותי תלמיד – מתעסק במכירת תפילין ומזוזות ואחראי על ארגון התוועדויות ועוד פעילויות. היום, במבט לאחור, אני מבין עד כמה הקרבה שלי באותם ימים אל הרב יוסי גינזבורג, מסייעת

כאמור בגוף הכתבה, זכיתי, כותב השורות, לפעול בשכונות 'נאות אפקה' ו'צהלה', במסגרת לימודי במכון סמיכה.

באחד מימי שישי היינו, אני והתי' דודי יקונט, אמורים להגיע לקניון המקומי למבצע תפילין. כיוון שהיה זה יום גשום במיוחד, החלטנו להיכנס פנימה ולעבור מחנות לחנות. לא התפלאנו שכמעט בכל החנויות נענינו בשלילה מוחלטת. הכרנו את סוג התושבים, ובכל זאת, הרי אנו שלוחים ועלינו לעשות את תפקידנו...

כשפנינו לצאת נכנסה לפתע בשערי הקניון חבורת נערים שנראו בצו האופנה. מקושטים בעגילים ונזמים, שערות ארוכות ותספורות ייחודיות, בלשון המעטה... למרות ששיערונו כי התשובה תהיה שלילית, פנינו ושאלנו אם ירצו להניח תפילין. ההפתעה הייתה גדולה כאשר הסכימו בהתלהבות...

אחד מהם סיפר כי על-אף שאחיו והוריו אינם מקפידים על אוכל כשר, הוא החליט לשמור עד כמה שאפשר לאכול מאכלים כשרים. נער אחר סיפר כי הוא אוהב לפקוד את בית הכנסת בשכונה, שם הוא מרגיש מחובר לאמת שלו. בקיצור, דבריו של הרבי כי העולם מוכן לגאולה, קיבלו אצלנו מימד מוחשי. ההתלהבות הייתה גדולה, עד כי גם חבורת נערים נוספת שנכנסה, ביקשה להניח תפילין – מלבד צעיר אחד. לא רק שהוא לא הסכים להניח תפילין, אלא החל לנבל את פיו וחזר כמנטרה על-כך שהוא אינו מאמין באלוקים, וכי היותו בן לעם היהודי לא אומר לו שום דבר.

ניסינו שלא להתייחס אליו, אך הוא ממש הציק לחבריו, ואלה השיבו לו בחזרה. למרות זאת, שום דבר לא הזיז לו, ולמרות היותו יחיד מול רבים, הוא היה עיקש וזועם. הבנתי שמהו מעיק על לבו וניסיתי לדבר על ליבו. בין כה וכה הנערים סיימו להניח תפילין והלכו לדרכם. עוד חבר אחד הפשיל את רצועות התפילין, כשהבחור החל להירגע קמעה. ניסינו לפתח שיחה, אך חברו ביקש שנעזוב אותו ו'אין סיכוי שהוא יניח תפילין, הוא היחיד בכיתה שלא חגג בר-מצווה. אני לא יודע אם הוא יהודי בכלל'...

בשלב זה הצעיר נשבר וביקש שנניח לו תפילין. היינו מופתעים, אך בטרם יתחרט, התחלנו להניח עימו תפילין. כשהידקנו את רצועות התפילין על זרועו, הוא התרגש מאד והחל לרעוד בכל גופו. חברו הלך לדרכו, וכך נוצרה סיטואציה נינוחה. כשסיים 'קריאת שמע', החל לשאול רצף של שאלות על אלוקים, יהדות, אמונה וכו'. בסייעתא דשמיא ענינו לו תשובות ראויות. הוא סיפר שהוא בן 17 ומעולם לא ביקר בבית הכנסת, לא הניח תפילין, ורק ברית מילה עשו לו בלחץ סבו מצד האם. הסבא והסבתא מצד האב, היו ניצולי שואה שחינכו את בניהם לאתיאיזם בעקבות מה שחוו.

היינו נרגשים מאד נוכח עצם הנשמה היהודית שהתגלתה מתוך הקליפות שהקיפו אותו, ומכך שהחנו תפילין ל'קרקפתא'. כעת היה תורנו לשאול שאלה, ושאלנו מהיכן צעיר שחונך לשנוא יהדות, שלא ראה או שמע יהדות מעולם, גם לא מהסבא והסבתא, יתרגש כל כך מהנחת תפילין? הוא באמת לא ידע מה להשיב ואמר כי זו הרגשה פנימית שפרצה מתוכו...

לי בהבנה מהי שליחות וכיצד יש לפעול". לפני החזרה בתשובה עבד ר' עידו כבלש ביחידה מובחרת במשטרה. גם לאחר שנישא עם בת זוגתו מיכל לבית מיר מניו-ג'רסי, המשיך לעבוד במשטרה בתפקידים שונים, כאשר בד בבד חיפש מקום לשליחות. העדיפות הראשונה הייתה לצפון תל-אביב. לאחר חיפוש מצא כי בשכונות 'נאות אפקה' ו'צהלה' עדיין אין שליח. הוא נפגש עם השליח בצפון תל-אביב הרב **דוד אושקי**, ובהסכמתו החל לפעול תחתיו בשכונות אלה. תחילה ערך מבצע מזוזה גדול בסיוע הרב **יונתן זייגמן** והרב **לוי סגל**.

"את המופת הראשון בחיי השליחות שלי, זכיתי לראות באותו מבצע" מספר הרב רהב. "הגענו לאחד הבתים ובעלת הבית, אישה מבוגרת בגיל העמידה סיפרה כי היא זקוקה לברכה של רב משום שבתה נשואה שנים רבות ולא זכתה לפרי בטן. המזווזות היו פסולות וכמובן שהחלפנו אותם. היא כתבה לרבי וזכתה לברכה. מאז לא היה קשר בינינו. לאחר כמעט שנה, היא התקשרה בהתלהבות וקראה בהתרגשות 'הכול בזכותך'. לקח לי כמה דקות להבין במי מדובר. מובן שהסברתי לה למי שייך המופת'..."

לאחר תקופה מסוימת, כשר' עידו כבר

רכש בית פרטי בשכונה, הפעילות קיבלה תנופה. לאורך כל הדרך זכה לתשובות רבות מהרבי באמצעות 'האגרות קודש'. בעצת משפיעים ורבנים עזב את המשטרה והחל לפעול במלוא כוחו ומרצו בחיי השליחות. הרב עידו לא אוהב לספר על הקשיים שליוו את ימי הבראשית. כזה הוא, מבקש לצעוד קדימה ולא להתעכב על ההיסטוריה.

בתחילת הדרך החל לקיים מניינים בחגים ישראל ומועדי, מאוחר יותר המניין התרחב גם לשבתות, סעודות שבת למקורבים, שיעורי תורה לגברים ולנשים שמתקיימים עד היום. הפעילות החלה בבניין רעוע שנתרם על-ידי אחד המקורבים. "אגב, אנחנו היום במשא ומתן לרכישת המגרש ההוא. יש לנו תוכנית להקים שם מבנה גדול וראוי לשמו שיכנס בתוכו את כל הפעילות הקיימת והעתידית".

כמו למזוג יין יקר לכוס פלסטיק

כפי שכבר הוזכר, המוטיב המרכזי של הפעילות היא העבודה האישית עם המקורבים. בארבע שנים בלבד הצליח ר' עידו ליצור סביבו קהילה מלוכדת. רבים מהמקורבים שלו לא ביקרו בבית כנסת מחגיגת בר-המצווה שלהם, וכעת הם 'בני בית' בתפילות אם בשבתות ואם בימות החול.

את הראיון עם הרב רהב ערכנו שעה קלה לפני שהחלה התוועדות חסידית לכבוד כ"ח בניסן. אט אט הם הגיעו, וכך ניתנה לנו הזדמנות לשוחח עם כמה מהם.

אחד המקורבים הוא מר **אריאל אייזנברג**, קבלן עבודות חשמל במקצועו. יהודי חביב ומסביר פנים. את תחילת ההיכרות עם הרב עידו רהב הוא לא ישכח. "בכל יום כיפור אשתי הייתה 'סוחבת' אותי לתפילת נעילה, בעוד שאני כלל לא הייתי צם. כשהלכנו לבית הכנסת לפני שלוש שנים, הבחנו במאהל גדול שהקים הרב עידו לתפילות יום הכפורים. נכנסנו פנימה ובנועם דאגו לנו. הייתה במקום אווירה חיובית ובתום התפילה החלטתי כי בשנה הבאה אגיע שוב, ואולי גם אצום. כך אכן היה. לאחר יום כיפור פגשתי את הרב עידו בהזדמנויות שונות והתפתח קשר טוב. הוא איש מיוחד שתמיד נותן לך את ההרגשה שהוא נכון לעזור ולתת לך את מירב תשומת הלב".

אריאל התחיל להגיע לתפילות ולהתוועדויות, ובשבת האחרונה אף עשה סעודת הודאה, להודות לה' על הנס שעשה עימו, לאחר שחידק אלים תקף את בתו ורק בנס ניצלו חייה.

בפיו של אריאל סיפור נוסף: "אחד העובדים שלי הוא אדם דתי אך מסתייג מדרכה של חב"ד ומכל העניין שהרבי הוא מלך המשיח וחי וקיים. לפני כמה ימים סיפר לי סיפור מדהים. בעיניו של אביו גילו הרופאים מחלה שלא ניתנת לריפוי. היה זה שאלה של זמן עד שהלה יתעורר חלילה. כל הרופאים אצלם ביקר, איששו את דבר המחלה. הוא החליט אפוא לכתוב לרבי מליובאוויטש, למרות שתמיד חשב על זה כמעשה הזוי, אבל מה לא עושים בשעת צרה?! הוא כתב לרבי וזכה לתשובה ברורה ב'אגרות קודש'. הרבי כתב כי לא תמיד מה שרואים זאת המציאות, והקב"ה נתן לרופא רק את הכוח לרפא ולא לייאש. לא היה גבול להתפעלותו.

"לאחר כמה ימים הגיע עם אביו לפרופסור ידוע בתחום מחלות העיניים. כשהרופא בדק אותו, הביט שוב ושוב על הצילומים והערכות הרופאים, ואמר כי מעולם לא ראה דבר כזה. זו הפעם הראשונה שהוא רואה מישוהו שנתקף במחלת העיניים מעין זו, ופתאום ראייתו משתפרת..."

רועי אמנם לא מגיע לכל תפילה בבית חב"ד, זה קשה לו מדי, אבל הקרבה שלו ושל רעייתו מירב אל השליח ומשפחתו, היא אמיצה ואמיתית. "הרב עידו ורעייתו הם החברים הכי טובים שלנו" הוא אומר. כשהביט בפעם הראשונה ברב עידו, חשב לעצמו 'נהנה עוד איזה דוס'; לא שחס וחלילה יש לו משהו נגד היהודים החרדים, אלא שמעולם לא חשב למצוא איתם דו-שיח. מאז ועד היום הכול היסטוריה. לרועי יש הסבר יפה מדוע בכל זאת התחבר אל השליח, ולא סתם...

"בעבר הייתי אספן של משקאות חריפים איכותיים. יום אחד הגיע ארצה נשיא של חברת משקאות משובחים, בעל שם עולמי בתחום. רק שנים-עשר אנשים הורשו להיכנס להרצאה שלו, ביניהם אני. כשהוא נכנס לקח בקבוק משקה יקר שרק כוסית ממנו עולה קרוב לאלף שקל, ומזג ממנה באופן לא מכובד לתוך כוס פלסטיק. המושגים בעולם המשקאות, לקחת משקה משובח ולמזוג ממנו לכוס פשוטה, זה זלזול חמור. אחד האנשים העז לנזוף בו, והלה, כמו חיכה לנזיפה, הסביר כי בתקופה זו, האוכלוסייה ששונה את המשקה הזה ומבינה ביון,

הרב עידו מרצה בהתוועדות למקורבים. לצידו יושב הרב אברהם מייזליש מכפר חב"ד

ובהתוועדות שהתקיימה בסעודת משיח, החליט לקנות תפילין וטלית ולהניח בינתיים פעמיים בשבוע...

שניים אלו הינם רק מדגם מייצג מתוך מקורביו הרבים של הרב עידו. ישנם רבים נוספים שנמצאים בשלבים אלה ואחרים, חלקם כבר הפכו להיות מפיצי הבשורה בסביבתם. אחד מהם הוא יוסי ביבס, בעל חברת שינוע סחורות בנתבי"ג שהתראיין לאחרונה וכמובן הטעים את הקוראים מתורת החסידות ובשורת הגאולה. שחקן ידוע בשם גיל ססובר, מספר לכל דורש על התקרבותו לחב"ד ועל האור וההקרבה לכל יהודי שחווה בבית חב"ד.

לאחרונה אף קיים בית חב"ד את הדינר הראשון שלו בהשתתפות הרב הראשי לישראל הרב יונה מצגר והעו"ד המפורסם מר יעקב נאמן. כמאה וחמישים ידידים נטלו חלק ב'דינר' שהיה מוצלח ומפתיע, והראה עד כמה הפעילות זוכה להכרה והערכה.

השליח החל לאחרונה – אחרי שהשתלם לשם כך בקורסים שונים – ללוות זוגות צעירים מהשכונה בתהליך ההכנות לנישואיהם, והוא מסביר להם עד כמה הנישואין כדת משה וישראל, על אף הקשיים, משתלמים. כמה זוגות נישאו בהכוונתו של השליח ורעייתו, והם מודים להם בכל פה. "אתה יודע מה זה שמאות 'צפוניים' ברמ"ח איבריהם ושס"ה גידיהם עומדים דוממים ודומעים כשברקע ניגון ד' בבות?!" אומר ר' עידו בחיוך הקטן שלו...

הולכת ומתבגרת. אם נמשיך בטקסי המזיגה המסורתיים, בסוף נשאר אמנם עם מסורת טובה אבל בודדים בעולם, הסביר...

"זה מה שתפס אותי בחב"ד, אתם לא משנים את היהדות במאומה. להיפך, אתם יכולים להיות קיצוניים יותר מאלו שנראים כלפי חוץ קיצוניים, אבל אתם יודעים להיות עכשוויים ולגרום שהידות לא תראה לנו מיושנת. חב"ד עושה את היהדות אקטואלית וחדשה עבור כל העם היהודי, בכדי שהחלק המשובח של היהדות – כמו המשקה החריף – יגיע לכולם. אגב, אם היית שואל אותי לפני שנים אחדות, אם ייתכן מצב שאהיה בחברות טובה עם משפחה חרדית, הייתי מביט בך כהוזה!"

רועי הוא בחור רצינאלי, אבל גם איש כמוהו לא יכול שלא להתרגש מהנס הפרטי אותו חווה רק לפני שבועות מספר: "בתי בת הארבע חלתה בפסוריאזיס, מחלת עור כרונית על פני הגוף. כשהדבר נודע לרב עידו, הוא דחק בנו לקבל על עצמנו לשמור 'טהרת המשפחה'. אשתי החליטה האמינה שזה יעזור, ואכן הלא-יאומן קרה. אחרי חודש בלבד, הבעיה פשוט נעלמה. היינו בהלם". הסיפור הזה הדהים גם רבים אחרים, ומקורב נוסף בשם שי, שאף הוא סובל מהבעיה, הכניס את פרטי הסיפור לפרוורם אינטרנט של הסובלים מאותה בעיה, וקיבל מאות תגובות. את כולם הוא הפנה לבתי חב"ד הקרובים למקום מגוריהם.

רועי, לתדהמת חבריו וידידיו, החליט כי לאחר נס שכזה, הוא לחייב לתת מתנה לרבי,

תלמידים במכון הסמיכה במבחן אצל הרב דוב טברדוביץ

מי שחשב שבשכונת 'נאות אפקה' יקום 'מכון סמיכה' לרבנות, נחשב כהוזה בעל דמיון מפותח. משהזיה הפכה למציאות. זה טבעו של השליח, תמיד לרוץ קדימה. "אין לנו זמן להביט אחורה, הגאולה מתדפקת על דלתנו ותפקידו להכין כמה שיותר טוב את המקום"

מי האמין ל'מכון סמיכה'?

כבר אמרנו, כי מי שחשב שבשכונת 'נאות אפקה' יקום 'מכון סמיכה' לרבנות, נחשב כהוזה בעל דמיון מפותח. מסתבר שההזיה הזאת הפכה למציאות. זה טבעו של השליח, תמיד לרוץ קדימה. "אין לנו זמן להביט אחורה, הגאולה מתדפקת על דלתנו ותפקידו להכין כמה שיותר טוב את המקום".

מסתבר שכבר בתחילת השליחות ראה הרב עידו רהב בהקמת מכון סמיכה, יעד ראשון במעלה. "כשאתה רוצה להפוך מקום מהשורש ולא להסתפק בקהילה קטנה סביבך, אתה מוכרח כוח עזר, והכוח עזר הטוב ביותר, זה התמימים שזה עתה הגיעו מהישיבות או מ-770 והם חיים ונושמים רבי, חדורים במוטיבציה ובהתלהבות לפעול ולהשפיע".

בשנה האחרונה מכון הסמיכה יצא לדרך. כמה גבירים ובראשם ר' יעקב הרצוג, מהתומכים המרכזיים בפעילות, רואים את הקמת המכון עין בעין כפי שהשליח רואה את הדברים, והם הסכימו לנדב מכספם. התי יהודה לורבר דאג ללקט את התלמידים הטובים שרצונם לשלב 'מבצעים' עם לימוד ברמה גבוהה. כעשרה תמימים הגיעו לצפון תל אביב והיו הנחשונים במסלול הלימודים במכון הסמיכה החדש. בראש המכון עומד המשפיע החסידי הרב **אברהם מייזליש**, ואת השיעורים מוסר הרב **דוב טברדוביץ**, מו"צ

בכפר חב"ד.

הקמת המכון וביסוסו לוו בתשובות מופלאות מהרבי, ובניסים גלויים ומדהימים. הרב רהב מבקש להתעכב על סיפור אחד המראה יותר מכל, שכאשר הולכים בכוחו של המשלח באופן של 'לכתחילה אריבער', אזי רואים כיצד הרבי מה"מ מסייע ופותר כל בעיה:

"בשכונות שלנו לא קל למצוא דירה לקנייה או להשכרה. לאחר חודשים של חיפוש דירה נאותה שתתאים לצרכי התלמידים, ובעיקר שתהיה ממוקמת בסמיכות לבית חב"ד, מצאתי סוף סוף דירה מתאימה, מה עוד שהמחיר היה סביר יחסית לאזור, וסגרתי עם המתווך על השכרתה לשנה. חזרתי הביתה שמח וטוב לב כשאני יודע כי עוד מרכיב חיוני בדרך להקמת המכון, נסגר על הצד הטוב ביותר. היה זה מספר ימים לפני שהתלמידים היו צריכים להגיע מ-770, ונותר לי רק לדאוג להם למיטות וכלי בית.

"בשעת ערב של יום המחרת התקשר אלי המתווך והודיע לי בצער כי הוא לא הספיק לעדכן את בעל הבית ברצוני להשכיר את דירתו, והוא כבר השכיר אותה למישהו אחר. הייתי המום, מה אעשה כעת?! נאמר לי שהחוזה כבר נחתם ואי-אפשר לשנותו. לא ידעתי את נפשי. התלמידים צריכים להגיע בקרוב, ואני בלי כלום... ישבתי אפוא וכתבתי לרבי וביקשתי שיסייע לי במציאת פיתרון.

"בין כה וכה התלמידים הגיעו, ואת

השבועיים הראשונים הם עשו בביתי.

"ביום חמישי של השבוע השני, הגיעה אחת ממקורבותינו, כזאת שאין לנו איתה קשר ביום יום, אלא לפני חגים ולעיתים בשבתות, וביקשה לכתוב לרבי באמצעות ה'אגרות קודש'. במכתבה ציינה כי היא מבקשת למכור את דירתה, שכן ברצונה לעבור מהשכונה. הרבי ענה לה תשובה ברורה, שאחרי אסון אין למהר ולמכור נכסים. תשובת הרבי הייתה ברורה בעבורה, שכן בעלה נפטר כמה שנים קודם לכן, והיא עדיין לא התאוששה וביקשה לעבור למקום אחר. לתדהמתי היא לא התרגשה מהתשובה הברורה, ולאחר מספר דקות הבנתי גם למה; היא סיפרה שאמש ביקרה עם בנה במרכז חב"ד בתל-אביב וכתבה גם שם לרבי על רצונה למכור את הדירה, וגם בפעם הקודמת תשובת הרבי הייתה ברורה נגד מכירת הדירה...

"נראה היה כי היא נתונה לסערה נפשית. למחרת היא הגיעה שוב למרכז חב"ד בתל-אביב עם בנה על מנת לכתוב לרבי. כל-כך עז היה רצונה למכור את הדירה, אך מאידך, לא העזה לעשות כנגד התשובות החדות והברורות שקיבלה מהרבי. תשובת הרבי השלישית הייתה ברורה יותר מקודמותיה. הרבי כתב למישהו שמחזיק בנכס, שטוב יעשה אם ישכירהו לסניף 'תומכי תמימים' בעירו. אותו שליח שאל אותה אם יש איזה סניף של ישיבה בסמוך למקום מגוריה, והיא לא הייתה צריכה ליותר מזה. תוך כמה שעות היא הייתה אצלי וסגרנו חוזה..."

הרב עידו צועד בראש תהלוכת ל"ג בעומר

ולולא הכוחות והברכות של המשלח, לא היינו מצליחים להתקדם צעד אחד. לכתחילה אריבער זהו צמד מילים שצריך להנחות כל שליח.

"בשנה הקרובה קבענו לעצמנו יעד לפתוח גן ילדים וחנות לתשישי קדושה. תוכנית עתידית יותר היא הקמת מבנה גדול וראוי לשמו שירכז את הפעילות. בשכונה ישנם לא מעט גברים שהתלהבו מהרעיון, ובעזרת ה' הם יסייעו לנו. אנו כבר בודקים אפשרות לרכוש שטח ספציפי במרכז השכונה".

כשהרב רהב מדבר על לכתחילה אריבער, אני מבין היטב למה מכוונים הדברים. אני שלויתי אותם בשנים האחרונות, יודע היטב מה היה בהתחלה ומה קיים היום. 'מהפכה' כבר אמרנו. כשאני מציין בפניו שישנם שלוחים שמורידים פרופיל בענייני משיח מחשש שזה יפגע בפעילות, וכיצד אצלו אפשר להיווכח כי פרסום זהותו של משיח לא רק שלא פוגע, אלא מוסיף ומעצים, הוא מניף ידו בביטול: "משיח יכול לפגוע בפעילות? אני מזמין את אותם שלוחים, אם אכן קיימים כאלה, להתארח אצלי בשבת ולראות באיזה התלהבות רוקדים המקורבים "יחי אדוננו" בערב שבת... מדובר באנשים, שברובם אנשי עסקים רציונאליים שלא ממחרים להאמין בדברים שהם לא רואים. הרבי אומר (דבר מלכות) פ' חיי שרה) כי משיח זה הצינור להצלחה בחיי השליחות, ואפשר להיווכח בזאת. אנחנו צריכים להעביר את המסר שהתבקשנו להעביר, ולא מה שנראה לנו. מי שיוצא לשליחות הוא כבר לא אדם פרטי".

משפחות רבות קיבלו על עצמן לשמור על דיני 'טהרת המשפחה', וגברים רבים קיבלו על עצמם להקפיד להניח תפילין מדי יום. "אם אנחנו מדברים על טהרת המשפחה, אני מוכרח לספר לך סיפור מדהים", אומר לי ר' עידו. "יש פה מקורב שלפני כשנה עמד בפני פירוק משפחתו לאחר עשר שנות נישואים. הזוג היה אצל מגשרים שונים, אך איש לא הצליח לפשר בניהם. בכל פעם שהיה נראה כי העניינים מסתדרים, חלפו כמה ימים ומריבה חדשה צצה.

"הם החליטו בניהם כי מה שלא יהיה, הם כבר לא יוכלו לחיות ביחד, והכינו הסכם גירושין. הדבר כאב לי מאד. כמו שמשמח לראות זוג נישא, כך קשה, ועוד יותר, לראות זוג מתגרש. נפגשתי עם הזוג והצעתי להם להתחיל לשמור על דיני טה"מ. לאחר כמה חודשים הגיעו בצוותא וחיוך רחב על פניהם. מסתבר שהסגולה הישנה והטובה, עבדה. הקשר בניהם התהדק והחל להיבנות, והם חזרו בהם מהחלטתם. לחבריהם ההמומים סיפרו על נוסחת הקסם, מה שגרם למשפחות נוספות להיכנס למעגל.

"כשמפיצים משיח, זו הברכה בשליחות"

"היאני מאמין שאימצתי לעצמי" חותם הרב רהב את הראיון, "הוא לצעוד כל הזמן קדימה. רואים במוחש כיצד הרבי נותן כוחות. כל השליחות שלנו היא שמיימית,

ללא ספק רואים שהרבי מלך המשיח מלווה את 'מכון הסמיכה' "כרם מנחם". כבר בשנה הראשונה לפתיחתו הוא קנה לו שם טוב. "אני מאוד מקפיד" מציין השליח, "שהתנאים הגשמיים יהיו מעולים, החל מהאוכל וממשיך בתנאי הלינה והקיום. אני מאמין שאם הגשמיות נוחה, יש גם רוחניות, וזה מוכח".

בחודש האחרון נבחנו תלמידי המכון על הלכות 'בשר וחלב' אצל הרבנים הרב ישעיהו הרצל, רבה של נצרת עילית, והרב דוב טברדוביץ, ועברו בהצלחה רבה.

השפעתם של ילדים

הפעילות בבית ה"ב" לא נעצרת לרגע. כל הזמן עולים רעיונות חדשים ואלה מגיעים לידי מימוש במהירות מעוררת התפעלות. כך למשל עם עשרים מילדי השמנת' של השכונה שנטולים מדי שבוע חלק פעיל בסניף צבאות ה' שהוקם על ידי השליחה הגב' מיכל רהב, בעזרתן של שתי מדריכות מסורות המגיעות מכפר חב"ד. הילדים לומדים על חגים ועל מושגים ביהדות ומבינים היטב מדוע יש לפרסם על בוא הגאולה, ומה אנו צריכים לעשות בכדי לזרז את ביאת משיח. "המדהים הוא" מספרת לנו השליחה, "שלא פעם ראיתי את הילדים משפיעים על הוריהם, אם להדליק נרות בערב שבת, או תחנונים לאב שיתחיל לפקוד את בית הכנסת.

"אחת החיילות, דניאל כהן, היא ילדה כשרונית שמככבת בסרטי ילדים ובסדרות טלוויזיה, והיא אהובה מאוד על הילדים הצופים. על-אף שאינה גדלה בבית דתי, היא מאוד קשורה לרבי וחייה את בשורת הגאולה. בכל פעם שהיא מופיעה – ופעמים כאלה יש הרבה – היא מזכירה את הרבי ומשרה אופטימיות רבה על קהל שומעיה.

"לאחרונה היא התארכה באחת התוכניות הפופולאריות והדהימה את הקהל כשסיפרה כי חלק גדול מרווחיה הולכים לפעילות של הרבי מליובאוויטש בשכונתה. בזמן מלחמת לבנון הופיעה בתוכנית טלוויזיה, וילדים התקשרו אליה כדי לספר לה על קשייהם והפחדים שעימם הם מתמודדים. תשובתה לפחדים הייתה מפתיעה: 'תחשבו על הרבי מליובאוויטש וזה בוודאי ירגיע אתכם'. היא הבטיחה לשלוח תמונות של הרבי לילדים. ואכן, לאחר השידור הכינו אנשי ההפקה מעטפות ושלחו לילדים כרטיסי משיח...

הפעילות הענפה לא עוצרת אצל הילדים.